

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce **F.D.**, zast. JUDr. Melánie Knopovou, advokátkou se sídlem Štúrova 20, Košice, Slovenská republika, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o starobní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.9.2010,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22.9.2010, žalovaná zamítla námitky žalobce a rozhodnutí ČSSZ ze dne 18.5.2010 potvrdila. Potvrzeným rozhodnutím ČSSZ zamítla podle čl. 29 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb., (dále jen „Smlouva“) žádost účastníka řízení o starobní důchod. V námitkách účastník řízení vytýká nesprávnou aplikaci čl. 29 Smlouvy, protože od 7.5.1990 mu nebyl Krajskou vojenskou správou v Košicích přiznaný starobní důchod, ale výsluhový důchod ze sociálního zabezpečení policistů a vojáků, přičemž pro nárok a výši tohoto výsluhového důchodu mu bylo zhodnoceno pouze 20 let služebního poměru v Armádě České a Slovenské Federativní republiky. Mimo služební poměr pracoval od 28.7.1952 do 31.8.1955 jako horník v I. AA pracovní kategorii ve společnosti OKD, a. s., v období od 1.4.1976 do 31.12.1991 jako civilní dopravní pilot u ČA se sídlem v Praze, což je zaměstnání I. pracovní kategorie a v době od 1.1.1992 do 31.12.1992 jako civilní dopravní pilot v letecké společnosti se sídlem v Praze. Byl tedy důchodově pojištěn v České republice

a tyto doby pojištění mu nebyly zohledněny, neboť výsluhový důchod, který je mu vyplácen ze systému slovenského důchodového pojištění mu byl stanoven pouze za dobu služebního poměru v Armádě ČSFR. Obrátil se na slovenského nositele pojištění se žádostí o poměrný starobní důchod, ten však sdělil, že k rozhodnutí o žádosti o starobní důchod je podle smlouvy (čl. 15 odst. 5 a čl. 20) příslušná ČSSZ. Tato žádost byla zamítnuta napadeným rozhodnutím. Pro posouzení žádosti žalovaná vycházela z toho, že rozhodnutím Krajské vojenské správy Košice ze dne 26.6.1991 byl účastníku řízení přiznán starobní důchod podle § 164 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení od 7.5.1990. Pro jeho výměru byla zhodnocena doba 67 roků, 9 měsíců a 15 dní, z toho v I. kategorii 65 roků a ve III. kategorii 2 roky. Pro zvýšení důchodu za další dobu zaměstnání po vzniku nároku na důchod byla započtena doba od 6.3.1990 do 6.5.1990, ovšem již bez vlivu na výši důchodu. Vzhledem k tomu, že ke dni rozdělení ČSFR byl již účastníku řízení vyplácen starobní důchod orgánem sociálního zabezpečení ozbrojených sil a sborů, bylo nutno aplikovat články 29 a 33 Smlouvy. K 31.12.1992 měl trvalý pobyt na území Slovenské republiky, a proto podle čl. 29 Smlouvy se stala Slovenská republika příslušným státem v záležitostech důchodového pojištění. K otázce, zda pobírá starobní či výsluhový důchod, žalovaná uvedla, že ke změně starobního důchodu na výsluhový důchod došlo zákonem Národní rady Slovenské republiky o sociálním zabezpečení vojáků, přičemž výše transformovaných důchodů zůstala stejná jako před transformací, tj. nebyly sníženy tak, že by jejich výše zohledňovala pouze délku služebního poměru a nikoli ostatní civilní zaměstnání, která byla pojištěncům započtena pro nárok a výši starobních důchodů. Pokud namítá účastník řízení, že mu bylo zhodnoceno pouze 20 let služebního poměru v Armádě ČSFR, protože je to uvedeno v rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení v Bratislavě ze dne 27.11.2008, pak tímto rozhodnutím byl zvýšen již výsluhový důchod od 1.12.2008. Přesto žalovaná provedla dodatečné šetření dotazem na úřad Slovenské republiky – Vojenský úřad sociálního zabezpečení Bratislava, který jí sdělil, že pro nárok a výši starobního důchodu od 7.5.1990 byly zhodnoceny doby vojenské činné služby od 1.9.1955 do 31.3.1976 a civilní zaměstnání od 6.3.1953 do 31.8.1955 u OKD a od 1.4.1976 do 6.5.1990 u ČSA. Účastníku řízení byly tudíž započteny veškeré získané doby zaměstnání a služebního poměru od 18. roku věku do dne přiznání starobního důchodu a v souvislosti se změnou starobního důchodu na důchod výsluhový nedošlo k jeho snížení (pouze za 20 let trvání služebního poměru) ale pouze ke změně označení. Na danou věc nelze aplikovat čl. 20 Smlouvy protože účastník řízení působil minimální počet let ve vojenské činné službě pro vznik nároku na důchod od orgánu sociálního zabezpečení ozbrojených sil a sborů v důsledku uzákonění čl. 33 Smlouvy, který upravuje problematiku důchodů přiznaných před rozdělením státu a čl. 29 Smlouvy. Jediným kritériem je místo trvalého pobytu osoby, která ke dni rozdělení státu pobírala důchod od orgánu sociálního zabezpečení ozbrojených sil. Stanovisko Slovenské pojišťovny, že podle čl. 11 odst. 5 a čl. 20 Smlouvy je k rozhodnutí o žádosti o starobní důchod účastníka řízení příslušná ČSSZ není podle ČSSZ správné, neboť nebylo přihlédnuto k tomu, že veškeré získané doby zaměstnání a služebního poměru pro nárok a výši starobního důchodu byly zohledněny, třebaže je k jeho výplatě příslušná SR ani ke skutečnosti, že starobní důchod byl přiznán ještě před rozdělením státu a je nutné aplikovat čl. 33 nikoli čl. 20 Smlouvy.

V žalobě žalobce uvedl, že vykonával 20 roků služební poměr v Armádě ČSFR a byl mu přiznán od 7.5.1990 výsluhový důchod ze sociálního zabezpečení vojáků z povolání rozhodnutím sp. zn. 261770 Krajské vojenské slovenské správy v Košicích podle § 164 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení ze dne 26.6.1991. Považuje za zmatečné

údaje, že pro výměru důchodu byla zhodnocena doba 67 roků 9 měsíců a 15 dnů, tj. 67 ukončených roků z toho I. kategorii 65 roků a ve III. kategorii 2 roky, když v roce 1990 dosáhl věku 65 roků a vznikl mu nárok na důchod za výsluhu roků podle § 138 téhož zákona. Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení v Bratislavě sp. zn. VÚSZ – ze dne 27.11.2008 mu byl zvýšený výsluhový důchod nikoli starobní důchod podle zákona č. 433/2008 Z.z., o zvýšení výsluhových důchodu ze sociálního zabezpečení policistů a vojáků v roce 2008. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí se zvýšil důchod o 0,012% za každý rok trvání služebního poměru zhodnoceného pro nárok na tento důchod a jeho výšku mimo doby služby zhodnocené zvýhodněným započtením a v jeho případě bylo zhodnoceno 20 let služebního poměru, který trval od 1.9.1955 do 31.3.1976. Mimo doby služebního poměru pracoval nepřetržitě od 6.3.1953 do 31.8.1955 jako horník I. AA kategorii u OKD, a. s. a od 1.4.1976 do 31.12.1991 jako civilní pilot u ČSA v pracovním poměru, kde byl zařazený do I. pracovní kategorie a od 1.1.1992 do 31.12.1992 jako dopravní civilní pilot u letecké společnosti Georgia AIR se sídlem v Praze. Protože se domnívá, že tato doba zaměstnání v pracovním poměru podle rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 27.11.2008 nebyla zohledněná při rozhodování o výsluhovém důchodu, obrátil s žádostí o přiznání poměrného starobního důchodu na Sociálnu poisťovňu Ústredie v Bratislave, která žádost zamítla, protože nezískal žádnou dobu zaměstnání na území SR, takže nevznikl nárok na poměrný starobní důchod. Dopisem tohoto orgánu ze dne 25.3.2004 byl upozorněn na čl. 20 Smlouvy a protože poslední zaměstnavatel měl k 31.12.1992 sídlo v ČR, domnívá se, že splňuje nárok na přiznání poměrného starobního důchodu vůči nositeli důchodového zabezpečení, u kterého získal doby důchodového zabezpečení z titulu pracovního poměru před dnem rozdělení ČSFR tedy vůči ČR, kde by mu měla poměrný starobní důchod přiznat žalovaná. Proto požádal 24.8.2009 o přiznání poměrného starobního důchodu, na který mu vznikl nárok při dovršení 65 roků věku ke dni 6.3.2000. Dne 18.5.2010 ČSSZ žádost o starobní důchod zamítla s odkazem na čl. 29 Smlouvy, podle níž je příslušný k rozhodnutí o nároku na důchodovou dávku a její výplatě nadále orgán sociálního zabezpečení SR, protože mu byl starobní důchod přiznaný od 7.5.1990 Krajskou vojenskou správou Košice a trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR měl na území SR. Domnívá se, že žalovaný správní orgán na věc nesprávně aplikoval čl. 29 Smlouvy, neboť z něho nevyplývá, že by měl o přiznání dávky důchodového zabezpečení, které se domáhá žádosti ze dne 24.8.2009 vůči žalované rozhodovat orgán sociálního zabezpečení ozbrojených sil a sborů SR. Předmětem řízení nebylo přiznání dávky výsluhového důchodu, který mu byl již přiznaný a ke dni rozdělení ČSFR vyplácený ale zhodnocení zbývajících roků zaměstnání mimo služebního poměru v Armádě ČSFR trvání 20-ti roků, protože za tuto dobu pobírá výsluhový důchod. Na jeho případ se má aplikovat čl. 11 odst. 5 Smlouvy. Z dokazování jednoznačně vyplynulo, že vůči SR mu nevzniklo právo na přiznání poměrného starobního důchodu, protože nezískal žádnou dobu zaměstnání na území SR. Výsluhový důchod mu byl přiznaný zhodnocením pouze 20-ti roků služebního poměru, jak vyplývá z rozhodnutí ze dne 27.11.2008. Rovněž z rozhodnutí slovenského nositele pojištění ze dne 23.3.2004 vyplývá, že na přiznání nároku na poměrný starobní důchod podle § 26 zák. č. 100/1998 Sb., mu nevznikl nárok, protože na území SR nezískal žádnou dobu zaměstnání. Stanovisko sociálního úřadu slovenského zabezpečení ze dne 31.8.2010 je nepřezkoumatelné (tj., že pro nárok a výši starobního důchodu od 7.5.1990 přiznaného rozhodnutím ze dne 26.6.1991 byla zahrnuta jak doba služebního poměru, tak i civilního zaměstnání od 6.3.1953 do 31.8.1955 a od 1.4.1976 do 6.5.1990). Toto stanovisko je tak v rozporu s rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 27.11.2008. Shora uvedené již namítal v námitkách proti rozhodnutí ze

dne 18.5.2010, přesto žalovaná rozhodnutím ze dne 4.10.2010 námitky zamítla a rozhodnutí potvrdila a žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí vyplývá z nesprávného právního posouzení věci a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí ze dne 26.6.1991 o přiznání starobního důchodu se dostalo do rozporu s rozhodnutím VÚSZ v Bratislavě ze dne 27.11.2008 v tom směru, která doba byla zhodnocena pro nárok a výši přiznaného důchodu od 7.5.1990. Uvedenou situaci by vysvětlil kompletní spis důchodového zabezpečení vedený u Vojenského úřadu sociálního zabezpečení v Bratislavě, když dosud nebylo prokázáno, že všechny doby důchodového zabezpečení pro nárok a výši poměrného starobního důchodu, o který se ucházel u Sociální poisťovni ústredie v Bratislave, byly zohledněny v době, kdy mu byl 26.6.1991 přiznaný nikoli starobní ale výsluhový důchod. Žalovaná zareagovala tak, že starobní důchod, o který však nežádal, mu byl již přiznaný, ale jemu nikdy přiznaný nebyl, protože od počátku šlo evidentně o výsluhový důchod, nikoli o přiznání poměrného starobního důchodu z důvodů, že na tento důchod splnil podmínky ve smyslu čl. 11 odst. 5 Smlouvy dovršením 65 roků věku, a to vůči žalované. Aplikace čl. 20 odst. 1 Smlouvy je v jeho případě na místě, protože se týká nároku na přiznání poměrného starobního důchodu, když tento nárok uplatnil proto, že doposud nebyly zohledněny doby důchodového zabezpečení, které získal v pracovním poměru před dnem rozdělení ČSFR u zaměstnavatele, který měl sídlo ke dni rozdělení ČSFR na území ČR. Uvedené nemá vztah k tomu, že výsluhový důchod mu byl vyplácený Slovenskou republikou, kde měl a má trvalý pobyt. Domáhá se proto, aby soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 22.9.2010 i rozhodnutí ČSSZ ze dne 18.5.2010, kterými byly zamítnuty námitky žadatele o poměrný starobní důchod resp. žádost zamítnuta.

Žalovaná ve vyjádření uvedla ze spisové dokumentace, že dne 2.9.2009 obdržela žádost o přiznání poměrného starobního důvodu za dobu od 28.7.1952 do 31.8.1995, od 1.4.1976 do 31.12.1991 a od 1.1.1992 do 31.12.1992, neboť sídla jeho zaměstnavatelů byla na území ČR k 31.12.1992 a u nich pracoval jako horník, resp. jako civilní dopravní pilot. Žalovaná tuto žádost podle čl. 29 Smlouvy zamítla s odůvodněním, že žadateli byl přiznán starobní důvod od 7.5.1990 Krajskou vojenskou správou v Košicích a trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR měl na území SR. O uplatněných námitkách proti rozhodnutí z 18.5.2010 žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 29.9.2010 napadeným projednávanou žalobou. Předně konstatovala, že právní úprava vztahů mezi ČR a SR týkající se sociálního zabezpečení je obsažena s účinností od 1.1.1993 ve Smlouvě mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení. Čl. 20 Smlouvy upravuje situaci, kdy pojištěnci nebyla ke dni rozdělení ČSFR přiznána dávka důchodového pojištění, tudíž článek aplikuje český a slovenský nositel pojištění až v okamžiku, kdy je po dni rozdělení společného státu rozhodováno v důchodové záležitosti žadatele. Žalobcem namítané články 20 a čl. 11 odst. 5 Smlouvy nelze chápat izolovaně od dalších ustanovení Smlouvy, zejména čl. 27, 29 a 33 Smlouvy. Z nich vyplývá, že pokud již pojištěnec pobírá dávky důchodového pojištění a ke dni rozdělení státu má trvalý pobyt na území Slovenské republiky, považují se tyto dávky za dávky pojištění Slovenské republiky a ta je příslušná k jejich výplatě. Vzhledem k tomu, že žalobci byl přiznán starobní důchod Krajskou vojenskou správou Košice, a ke dni 31.12.1992 měl trvalý pobyt na území SR, je v jeho důchodové záležitosti nutno aplikovat čl. 33 a čl. 29 Smlouvy. Žalobcem tvrzená okolnost, že nepobírá starobní důchod, ale výluhový, je pro posouzení příslušnosti k výplatě důchodu nerozhodná, neboť tato dávka byla žalobci přiznána přede dnem rozdělení ČSFR a k jeho přeměně na výluhový důchod došlo až v roce 1998 na základě zák. č. 114/1998 Z.z., ale jeho výše zůstala stejná tj., důchod nebyl snížen v tom smyslu, že by jeho výše

zohledňovala pouze délku služebního poměru a nikoliv ostatní civilní zaměstnání, která byla žalobci započtena pro nárok a výši starobního důchodu. Uvedené stanovisko potvrdil Vojenský úřad sociálního zabezpečení v Bratislavě ze dne 15.10.2003, Ministerstvo obrany ČR, Vojenský úřad sociálního zabezpečení 17.12.2003 a sdělení Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 30.6.2004 a 31.8.2010. Z nich plyne, že k rozhodování o nároku žalobce na starobní důchod byl vždy příslušný orgán sociálního zabezpečení SR, neboť ke dni přiznání důchodu i ke dni rozdělení ČSFR měl trvalý pobyt na území SR. Jeho nárok za doby zaměstnání u armády ČSFR i civilního zaměstnání byl uspokojen rozhodnutím Krajské vojenské správy Košice ze dne 26.6.1991, kterým mu byl přiznán od 7.5.1990 starobní důchod podle zákona č. 100/1988 Sb., ve výši pevného maxima 3.800,-Kč. Tento důchod byl později transformován podle § 91 odst. 1 zák. č. 114/1998 Z.z., na výsluhový důchod, nebyl snížen a od účinnosti uvedeného ustanovení se považuje za výsluhový důchod přiznaný podle § 26 a násl. zák. č. 114/1998 Z.z., poněvadž shora uvedené zákonné ustanovení považuje za výsluhové důchody, důchody ve výši, v jaké náležel ke dni účinnosti zákona starobní důchody z I. a II. kategorie funkcí, na které vznikl nárok podle dosavadního předpisu a nárok trvá ke dni účinnosti toho zákona. Z uvedeného ustanovení žalovaná dovodila, že žalobci byla zhodnocena i doba civilního zaměstnání, jak je uvedeno v rozhodnutí. Proč se uvádí v rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení v Bratislavě ze dne 27.11.2008 o zvýšení výsluhového důchodu, že pro nárok a výši výsluhového důchodu bylo zhodnoceno 20 roků služebního poměru, se žalovaná nevyjadřuje. Na základě svého šetření ve věci jí bylo sděleno, že pro nárok a výši starobního důchodu od 7.5.1990 byla zhodnocena doba vojenské činné služby od 1.9.1955 do 31.3.1976 a civilní zaměstnání od 6.3.1953 do 31.8.1955 a od 1.4.1976 do 6.5.1990 žalobci byl tedy rozhodnutím ze dne 26.6.1991 přiznán starobní důchod, nikoliv výsluhový podle zák. č. 100/1988 Sb., který je pak od účinnosti zák. č. 114/1998 Z.z. považován za důchod výsluhový. Že byly zhodnoceny i doby civilního zaměstnání odpovídá i výpočtu tohoto starobního důchodu za 67 roků zaměstnání. Podle tehdejší a současné právní úpravy není a nebylo možné, aby o nároku na dávku starobního důchodu rozhodovala u stejného pojištěnce jak ČSSZ, tak i orgán ministerstva obrany (Krajská vojenská správa) podle charakteru doby zaměstnání. Pravidla v právní úpravě směřovala k pravomoci a věcné příslušnosti jednoho orgánu sociálního zabezpečení. Nemůže tedy vzniknout situace, za níž by část jedné a těžké dávky starobního důchodu byla přiznána a vyplácena ČSSZ a jiná část orgánem ministerstva obrany. Žádný předpis nedovoluje také, aby výše výsluhového důchodu vypláceného ze SR byla snížena odečtením doby civilního zaměstnání, která mu již byla zhodnocena pro nárok a výši jeho starobního důchodu později transformovaného na důchod výsluhový, a by mu za takovou odečtenou dobu byl samostatně přiznán poměrný starobní důchod. Žalovaná vyslovila i pochybnosti o tom, zda je k vyřízení žádosti žalobce z hlediska správního ujednání ke Smlouvě příslušná k vyřízení žádosti žalobce o starobní důchod.

Soud rozhodl o žalobě po splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s. bez jednání, když žalobce s tímto postupem vylovil souhlas a žalovaná se v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřila.

Všechny skutečnosti a okolnosti tvrzené žalobcem i žalovanou mají oporu ve správním spise, v němž se nachází fotokopie rozhodnutí ze dne 26.6.1991 o přiznání starobního důchodu podle § 164 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení od 7.5.1990 ve výši 3.800,-Kč, při zhodnocené době zaměstnání 67 roků, z toho 65 roků v I. kategorii a dvou roků v kategorii III. Dále je zde založeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 18.5.2010, jehož obsah je součástí obsahu napadeného rozhodnutí, rozhodnutí Sociálne poisťovni z 23.3.2004

o zamítnutí žádosti o poměrný starobní důchod pro nesplnění podmínek § 26 zák. č. 100/1988 Sb., § 259 zák. č. 461/2003 Z.z., a čl. 11 odst. 5 Smlouvy. Dále správní spis obsahuje sdělení Sociálné poisťovni Bratislava ze dne 25.3.2004, aby se žalobce se svým nárokem obrátil na ČSSZ, potvrzení ČSA o zaměstnání ve funkci pilota od 1.4.1976 do 31.12.1991, evidenční list důchodového pojištění na dobu od 28.7.1952 do 31.8.1955, sdělení Vojenského úřadu sociálneho zabezpečenia Bratislava adresované žalované ze dne 31.8.2010, sdělení téhož úřadu adresovaného advokátovi ze dne 15.10.2003, sdělení Ministerstva obrany ČR z 17.12.2003 adresované advokátovi, rozhodnutí Vojenského úřadu sociálneho zabezpečenia ze dne 27.11.2008, jehož obsah je uveden shora, rozhodnutí téhož úřadu ze dne 14.6.2010, ze dne 14.6.2004, žádost o přiznání poměrného starobního důchodu ze dne 24.8.2009 doručená žalované 2.9.2009.

Z obsahu žaloby a z námitek v ní uvedených soud dovozuje, že má přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí ČSSZ ze dne 18.5.2010 z hlediska toho, zda žalobci na základě nesporného skutkového stavu ke dni 31.12.1992 vznikl nárok na poměrný starobní důchod. Pro posouzení této otázky je rozhodující skutečnost, že doloženým rozhodnutím Krajské vojenské správy v Košicích č.j. 261770 ze dne 26.6.1991 byl žalobci přiznán podle § 164 zák. č. 100/1988 Sb., od 7.5.1990 starobní důchod ve výši 3.800,-Kč, když pro výměru důchodu byla zhodnocena doba 65-ti roků v I. kategorii a dvou roků ve III. kategorii a doba po vzniku nároku započtená od 6.3.1990 do 6.5.1990 zůstala bez vlivu na výši dávky. Tento starobní důchod byl žalobci přiznán a vyplácen před rozdělením ČSFR. Na uvedený skutkový stav je nutno aplikovat čl. 33 Smlouvy upravující problematiku důchodu přiznaných před rozdělením státu a následně i čl. 29 Smlouvy obsahující pravidlo, který smluvní stát je příslušný k převzetí a výplatě dávek důchodového pojištění vyplácených orgánem ozbrojených sil bez ohledu na to, kde byly doby zaměstnání nebo vojenská činná služba vykonávány. Jediným kritériem je místo trvalého pobytu osoby, která ke dni rozdělení společného státu pobírala důchod od orgánu sociálního zabezpečení ozbrojených sil. Uvedená úprava pak umožňuje situaci, kdy jeden ze smluvních států na základě čl. 29 Smlouvy vyplácí důchod osobě, která ke dni rozdělení státu měla trvalý pobyt na jeho území, ale veškeré doby zaměstnání a vojenské služby, které byly pro nárok a výši důvodu zhodnoceny byly získány na území druhého smluvního státu. V uvedeném duchu na danou problematiku správně reagoval Vojenský úřad sociálneho zabezpečenia ve svém sdělení ze dne 15.10.2003, Ministerstvo obrany ČR, Vojenský úřad sociálneho zabezpečenia ve svém sdělení ze dne 17.12.2003, Vojenský úřad sociálneho zabezpečenia Bratislava ve svém sdělení ze dne 14.6.2004. Pokud se týká správnosti výpočtu přiznaného důchodu žalobci rozhodnutím ze dne 26.6.1991 od 7.5.1990, žalovaná není oprávněna postup rozhodujícího orgánu v projednávané věci posuzovat a následně zdejší soud přezkoumávat ve svém řízení. Z obsahu sdělení Vojenského úřadu sociálneho zabezpečenia ze dne 14.6.2004 ale jasně vyplývá, že pro výši starobního důchodu byla zhodnocena i doba civilního zaměstnání od 6.3.1953 do 31.8.1955 a od 1.4.1976 do 5.3.1990, byla zohledněna zvýhodněná doba a důchod byl přiznán v maximální tehdy přípustné výši 3.800,-Kč. Poslední uvedené doby žalobce vykonával u zaměstnavatelů se sídlem v ČR, stejně tak dobu od 7.5.1990 do 31.12.1992. Z důkazů ve správním spise vyplývá, že byl žalobci rozhodnutím ze dne 26.6.1991 přiznán starobní důchod ve výši odpovídající dobám všech zaměstnání žalobce od 6.3.1953 do 6.5.1990. Pokud snad žalobce pod pojmem poměrný starobní důchod míní dávku, která by mu měla náležet za dobu zaměstnání od 8.5.1990 do 31.12.1992, soud v tomto směru nadále odkazuje na čl. 33 a čl. 29 Smlouvy proto, že, žalobci byl již přiznán starobní důchod

od 7.5.1990 tedy před rozdělením ČSFR a orgánem příslušným rozhodovat o sociálním zabezpečení se stala Slovenská republika resp. podle stanoviska vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 22.9.2003 důchodová záležitost je přidělena do zabezpečení tohoto úřadu.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné, žalovaná rozhodla o námitkách v námitkovém řízení potažmo v rozhodnutí o nepřiznání poměrného starobního důchodu v souladu s právními předpisy. Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Drobná poznámka soudu: v roce 1990 žalobce dosáhl věku 55-ti let nikoliv 65-ti let, jak je uvedeno na str. 2 žaloby uprostřed a tudíž věku 65-ti let správně dosáhl dne 6.3.2000, jak je uvedeno na str. 3 žaloby nahoře.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ust. § 60 odst. 1,2 s.ř.s., když úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Poučení:

Rozsudek nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.). Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2, § 106 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 30. listopadu 2011

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně